

Alit Virtual Summer Beit Midrash

Demystifying Korbanot: A Glimpse into the Beit HaMikdash

Moriah R. Weiss

Source booklet #1

1 ויקרא פרק א

- (א) ויקרא אל משה וידבר יקוק אליו מאהל מועד לאמר
- (ב) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מקרבן ליקוק מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם
- (ג) אם עלה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אתו לרצנו לפני יקוק
- (ד) וסמר ידו על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו
- (ה) ושחט את בן הבקר לפני יקוק והקריבו בני אהרן הפהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד
- (ו) והפשיט את העלה ונתח אתה לנתחיה
- (ז) ונתנו בני אהרן הפהן אש על המזבח וערכו עצים על האש
- (ח) וערכו בני אהרן הפהנים את הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים אשר על האש אשר על המזבח
- (ט) וקרבו וכרעו ירחץ במים והקטיר הפהן את הכל המזבחה עלה אשה רים ניחום ליקוק:

2 מדרש ילקוט שמעוני פרשת ויקרא רמז תכז

משה ברח מן השררה בשעה שאמר לו הקב"ה ועתה לכה ואשלחך אל פרעה וגו' ויאמר בי' ה' שלח נא ביד תשלח לא איש דברים אנכי וגו'. אמר לו הקב"ה חייך סופך לילך כיון שהלך ואמר כה אמר ה' אלהי העברים וגו' אמר אותו רשע מי ה' אשר אשמע בקולו, אמר משה כבר עשיתי שליחותי הלך וישב לו. אמר לו הקב"ה ישבת לך בוא דבר אל פרעה וכן על כל דבר ודבר לך אל פרעה השכם בבקר, לסוף הוציאם ממצרים, וקרע להם את הים, הוריד להם את המן, העלה להם את הבאר, הגיז להם את השלו, והקיפן ענני כבוד, ועשה את המשכן, אמר מכאן ואילך מה יש לי לעשות עמד וישב לו. אמר לו הקב"ה חייך יש לך מלאכה גדולה מכל מה שעשית ללמד לבני טומאה וטהרה ולהזהירן היאך יהו מקריבין קרבן לפני.

3 רש"י ויקרא פרק א

(א) ויקרא אל משה - לכל דברות ולכלא אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה, לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר (ישעיה ו ג) וקרא זה אל זה...

4 רש"י ויקרא פרק א

(ט) עלה - לשם עולה יקטירנו

אשה - כשישחטנו יהא שוחטו לשם האש, וכל אשה לשון אש פויאד"א בלע"ז [אש]

ניחוח - נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני.

5 ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק לב

והוא שא"א לצאת מן ההפך אל ההפך פתאום, ולזה א"א לפי טבע האדם שיניח כל מה שהרגיל בו פתאום.

6 רמב"ם הלכות מעילה פרק ח הלכה ח (סוף ספר עבודה)

ראוי לאדם להתבונן במשפטי התורה הקדושה ולידע סוף ענינם כפי כחו, ודבר שלא ימצא לו טעם ולא ידע לו עילה אל יהי קל בעיניו... למצוה שחקק לנו הקב"ה לא יבעט האדם בהן מפני שלא ידע טעמן... וכל הקרבנות כולן מכלל החוקים הן, אמרו חכמים שבשביל עבודת הקרבנות העולם עומד, שבעשיית החוקים והמשפטים זוכין הישרים לחיי העולם הבא...

7 ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק מו

ועתה אתחיל לתת טעם כל אחת ואחת לפי השגתי... שהמצריים היו עובדים מזל טלה, מפני זה היו אוסרים לשחוט הצאן, והיו מואסים רועי צאן, אמר הן נזבח את תועבת מצרים, וכן היו כתות מן הצאב"ה עובדים לשדים, והיו חושבים שהם ישובו בצורת העזים, ולזה היו קוראים לשדים שעירים, וכבר התפשט הדעת הזה מאד, ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים אשר הם זובחים, ולזה היו אוסרים הכתות ההם ג"כ אכילת העזים, אבל שחיטת הבקר כמעט שהיו מואסים אותו רוב עובדי ע"ז, וכלם היו מגדילים זה המין מאד, ולזה תמצא אנשי הודו עד היום לא ישחטו הבקר כלל, ואפילו בארצות אשר ישחטו שאר מיני בעלי חיים. ובעבור שימחה זכר אלו הדעות אשר אינם אמתיות, צונו להקריב אלו השלשה מינים לבד, מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם, עד שיהיה המעשה אשר חשבוהו תכלית המרי, בו יתקרבו אל השם, ובמעשה ההוא יכופרו העונות. כן מרפאים הדעות הרעות אשר הם חליי הנפש האנושי, בהפך אשר בקצה האחרון. ומפני זאת הכונה בעצמה צונו לשחוט כבש בפסח ולהזות דמו במצרים על השערים מחוץ, לנקות עצמנו מן הדעות ההם ולפרסם שכנגדם, ולהביא להאמין שהמעשה אשר תחשבו בו שהוא סבה ממיתה, הוא המציל מן המות, ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבוא אל בתיכם לנגוף, גמול פרסום העבודה בעשות כל מה שהיו מרחיקין אותו עובדי ע"ז, זהו הטעם בבחירת השלש המינין האלה...

8) רמב"ן ויקרא פרק א פסוק ט

עולה - לשם עולה. אשה - כשישחטנו יהא שוחט לשם האש, וכל אשה לשון אש. ניחוח - נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני. לשון רש"י

והנה בכתוב הזה טעם הקרבנות שהם אשה ריח ניחוח לה'.

ואמר הרב במורה הנבוכים... אלה דבריו ובהם האריך והנה הם דברי הבאי שאיננו רק להוציא מלבן של רשעים וטפשי עולם, והכתוב אמר כי הם לחם אשה לריח ניחוח...

וגם כי לפי שטותם של מצרים לא תתרפא מחלתם בזה, אבל תוסיף מכאוב, כי מחשבת הרשעים הנזכרים לעבוד למזל טלה ומזל שור שיש להם כח בהם כפי מחשבתם, ולכן לא יאכלו אותם לכבוד כחם ויסודם, אבל אם יזבחו אותם לשם הנכבד זה כבוד להם ומעלה, והם עצמם כך הם נוהגים, כמו שאמר (ויקרא יז ז) ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים, ועושי העגל זבחו לו. והרב מזכיר שהיו מקריבים ללבנה בכל ראשי חדשיהם, ולשמש בעלותה במזלות הידועים להם בספריהם. ויותר תתרפא המחלה באכלינו מהם לשובע שהוא אסור להם ומגונה בעיניהם ולא יעשו כן לעולם

והנה נח בצאתו מן התיבה עם שלשת בניו אין בעולם כשדי או מצרי הקריב קרבן וייטב בעיני ה' ואמר בו (בראשית ח כא) וירח ה' את ריח הניחוח. וממנו אמר אל לבו לא אוסיף עוד לקלל את האדמה בעבור האדם (שם). והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהן, וישע ה' אל הבל ואל מנחתו (שם ד ד), ולא היה עדיין בעולם שמץ ע"ז כלל.

ובלעם אמר את שבעת המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח (במדבר כג ד), ואין דעתו עתה לשלול ממנו אמונות רעות, ולא נצטוה בכך, אבל עשה כן לקרבה אל האלהים כדי שיחול עליו הדבור.

ולשון הקרבנות את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי (שם כח ב), וחלילה שלא יהא בהם שום תועלת ורצון רק שוללות ע"ז מדעת השוטים

ויותר ראוי לשמוע הטעם שאומרים בהם, כי בעבור שמעשי בני אדם נגמרים במחשבה ובדבור ובמעשה, צוה השם כי כאשר יחטא יביא קרבן, יסמוך ידיו עליו כנגד המעשה, ויתודה בפיו כנגד הדבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, והכרעים כנגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו,

ויזרוק הדם על המזבח כנגד דמו בנפשו, כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלהיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו לזלא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכפר הקרבן הזה שיהא דמו תחת דמו, נפש תחת נפש, וראשי אברי הקרבן כנגד ראשי אבריו,

והמנות להחיות בהן מורי התורה שיתפללו עליו. וקרבן התמיד, בעבור שלא ינצלו הרבים מחטוא תמיד. ואלה דברים מתקבלים מושכים את הלב כדברי אגדה

ועל דרך האמת יש בקרבנות סוד נעלם

1) Vayikra - Leviticus - Chapter 1

1And He called to Moses, and the Lord spoke to him from the Tent of Meeting, saying,

א: ויקרא אל־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר:

2Speak to the children of Israel, and say to them: When a man from [among] you brings a sacrifice to the Lord; from animals, from cattle or from the flock you shall bring your sacrifice.

ב: וַדַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי־יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן לַיהוָה מִן־הַבְּהֵמָה מִן־הַבְּקָר וּמִן־הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֹתוֹ קֶרְבַּנְכֶם:

3If his sacrifice is a burnt offering from cattle, an unblemished male he shall bring it. He shall bring it willingly to the entrance of the Tent of Meeting, before the Lord.

ג: אִם־עֹלָה קֶרְבָּנוֹ מִן־הַבְּקָר זָכָר תָּמִים יִקְרִיבוּ אֶל־פֶּתַח אֵהָל מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לְרֹצֵנוּ לִפְנֵי יְהוָה:

4And he shall lean his hand [forcefully] upon the head of the burnt offering, and it will be accepted for him to atone for him.

ד: וְסָמָךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו:

5And he shall slaughter the young bull before the Lord. And Aaron's descendants, the kohanim, shall bring the blood, and dash the blood upon the altar, around [the altar] which is at the entrance of the Tent of Meeting.

ה: וְשָׁחַט אֹת־בֶּן הַבְּקָר לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם וְזָרְקוּ אֹת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר־פֶּתַח אֵהָל מוֹעֵד:

6And he shall skin the burnt offering, and cut it into its [prescribed] sections.

ו: וְהִפְשִׁיט אֶת־הָעֹלָה וְנָתַח אֹתָהּ לַנְּתֻחֶיהָ:

7And the descendants of Aaron the kohen shall place fire on the altar, and arrange wood on the fire.

ז: וְנִתְּנוּ בְנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֲצִים עַל־הָאֵשׁ:

8And Aaron's descendants, the kohanim, shall then arrange the pieces, the head and the fat, on top of the wood which is on the fire that is on the altar.

ח: וְעָרְכוּ בְנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַנְּתֻחִים אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַפֶּדֶר עַל־הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

9And its innards and its legs, he shall wash with water. Then, the kohen shall cause to [go up in] smoke all [of the animal] on the altar, as a burnt offering, a fire offering, [with] a pleasing fragrance to the Lord.

ט: וְקָרְבוּ וּכְרַעְיוּ יָרְתֵץ בַּמַּיִם וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַ עֹלָה אֲשֶׁה רִיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:

4)Rashi 1:9

as a burnt offering: [i.e., the kohen] must burn the animal with the [specific] intention that it is a burnt offering. — [Torath Kohanim 1:58]

a fire offering: Heb. אֶשָּׁה. When he slaughters [the animal], he must slaughter it with the [specific] intention [to burn it completely in] fire. Every [instance of the word] אֶשָּׁה in Scripture, is an expression related to [the word] אֵשׁ, “fire,” foyere in Old French.

pleasing: Heb. נִיחֹחַ [This word stems from the same root as the expression נִחַת רוּחַ, “contentment.” God says: “This sacrifice] gives Me contentment, for I said [My commandment], and My will was fulfilled!”

8) Ramban Vayikra 1:9

A BURNT-OFFERING. “[He shall burn it] with the intention that it should be a burnt-offering [and not an offering of another category]. ‘ISHEIH’ (A FIRE-OFFERING). When he slaughters it he should slaughter it with the intention of [burning it by] fire, Wherever the word *isheih* occurs, it is an expression of fire. PLEASING — it is pleasing to Me that I have commanded and My will was done.” This is the language of Rashi.

Now this verse mentions a reason for the offerings, namely, that they are *a fire-offering, of a pleasing odor unto the Eternal*.

The Rabbi [Moshe ben Maimon] wrote in the Moreh Nevuchim... These are the words, and he expounded them at great length. But these words are mere expressions...it cannot be only to remove false beliefs from the hearts of the wicked and fools of the world, when Scripture says that they are *the food of the offering made by fire, for a pleasing odor*.

Moreover, [if the offerings were meant to eliminate] the foolish [ideas] of the Egyptians, their disease would not thereby be cured. On the contrary, it would increase the cause of sorrow, for since the intention of the above-mentioned wicked ones was to worship the constellations of the sheep and the ox, which according to their opinion possess certain powers, and which is why they abstain from eating them in deference to their power and strength, then if these species are slaughtered to the Revered Name, it is a mark of respect and honor to [these constellations]. These worshippers themselves were in the habit of so doing, as He has said, *And they shall no more sacrifice their sacrifices unto the satyrs*,¹¹²*Ibid.*, 17:7. and those who made the [golden] calf sacrificed to it. Now the Rabbi [Moshe ben Maimon] mentions¹⁰⁸*Guide of the Perplexed III, 46*. that the idol-worshippers used to sacrifice to the

4) רש"י ויקרא פרק א:ט

עלה: לשם עולה יקטירונו:

אשה: כשישחטנו יהא שוחטו לשם האש.
וכל אשה לשון אש פויאד"א בלע"ז [אש]:

ניחוח: נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה
רצוני:

moon on the days of new-moon, and to the sun when it rose in a particular constellation known to them from their books. The disease of idolatry would surely have been far better cured if we were to eat [these animal-deities] to our full, which would be considered by them forbidden and repugnant, and something they would never do!

Furthermore, when Noah came out of the ark with his three sons, there were as yet no Chaldeans or Egyptians in the world, yet he brought an offering, which was pleasing to G-d, as concerning it Scripture says, *And the Eternal smelled the pleasing odor,*¹¹⁴*Genesis 8:21.* and on account of it *He said in His heart, 'I will not again curse the ground any more for man's sake.'*¹¹⁴*Genesis 8:21.* Abel likewise brought of the first-born of his flock and of the fat thereof. *And the Eternal had regard unto Abel and to his offering.*¹¹⁵*Ibid., 4:4.* Yet there was as yet not the slightest trace at all of idol-worship in the world!

Balaam said, *'I have prepared the seven altars, and I have offered up a bullock and a ram on every altar.'*¹¹⁶*Numbers 23:4.* His intent then was not to eradicate from his mind evil beliefs, nor was he commanded to bring the offerings. Instead, Balaam did so in order to approach G-d so that he would be reached by His communication.

The Scriptural expression concerning the offerings is, *My food which is presented unto Me for offerings made by fire, for a pleasing odor unto Me.*¹¹⁸*Numbers 28:2.* Far be it that they should have no other purpose and intention except the elimination of idolatrous opinions from the minds of fools!

It is far more fitting to accept the reason for the offerings which scholars say, namely that since man's deeds are accomplished through thought, speech and action, therefore G-d commanded that when man sins and brings an offering, he should lay his hands upon it in contrast to the [evil] deed [committed]. He should confess his sin verbally in contrast to his [evil] speech, and he should burn the inwards and the kidneys [of the offering] in fire because they are the instruments of thought and desire in the human being. He should burn the legs [of the offering] since they correspond to the hands and feet of a person, which do all his work.

He should sprinkle the blood upon the altar, which is analogous to the blood in his body. All these acts are performed in order that when they are done, a person should realize that he has sinned against his G-d with his body and his soul, and that "his" blood should really be spilled and "his" body burned, were it not for the loving-kindness of the Creator, Who took from him a substitute and a ransom, namely this offering, so that its blood should be in place of his blood, its life in place of his life, and that the chief limbs of the offering should be in place of the chief parts of his body.

The portions [given from the sin-offering to the priests], are in order to support the teachers of the Torah, so that they pray on his behalf. The reason for the Daily public Offering is that it is impossible for the public [as a whole] to continually avoid sin. Now these are words which are worthy to be accepted, appealing to the heart as do words of Agadah

By way of the Truth, [the mystic teachings of the Cabala], there is a hidden secret contained in the offerings.